

ภาคที่ 1
แม่น้ำฮยอนซอน

“ตอนนั้นนะเรอะ โอย...ไม่อยากจะรื้อฟื้นเลยให้ตาย
เถอะ ฝนเทอย่างกับฟ้ารั่ว สามวันสามคืนไม่ลืมหูลืมตา ไม่ใช่สิ
ไม่ใช่แค่ฟ้ารั่วธรรมดา ต้องบอกว่าเหมือนมีใครเอาขันยักซ์
ตักน้ำสาดโครมๆ ไม่หยุดเลยต่างหาก

ฝนถล่มขนาดนั้น แม่น้ำที่ไหนจะทนรับไหว ไม่ทันครบ
สองวันดีน้ำก็ปริ่มตลิ่ง พอเช้าวันที่สามก็เรียบร้อย น้ำทะเลก็
เข้ามาจนได้ ชาวบ้านแห่มาช่วยกันสูมไ้กระสอบทรายบ่าบอ
นั้น แต่ก็เปล่าประโยชน์ พอตกดึกเท่านั้นแหละ มวลน้ำดำปี่
ก็ซัดโครมเข้ามา โอย...ยายจะบอกให้ ไ้ความวุ่นวายตอน
สงครามนะ เด็กๆ ไปเลย! เสียงไซเรนหรืออะไรไม่รู้ดังลั่นไป
หมด คนแหกปากตะโกนให้หนีกันจ้าละหวั่น แต่วิ่งไปก็เท่านั้น
คนจะไปเร็วกว่าน้ำได้อย่างไร เผลอแป็บเดียว ทั้งหมดทั้งมวลก็จมหาย
ไปกับน้ำแล้ว

ไหนจะน้ำซัด ไ้ไหนจะต้องชนข้าวของ ลูกเล็กเด็กแดงก็
ต้องอุ้มหนี โอย...หัวหมุนไปหมด ตอนนั้นนะ สติสตั้งไม่มีแล้ว

พวกที่ไหวตัวทันก็เผ่นขึ้นเขาหลังหมู่บ้าน ส่วนพวกที่หนีไม่ทันนะเหวอ จะทำยังไงได้ ก็ต้องตะเกียกตะกายปีนขึ้นหลังคากันไปนะสิ

ยายเระอะ โอ๊ย...ไม่อยากจะพูด! ตอนนั้นยายมัวแต่ไปช่วยเขากันตลิ่งอยู่ จะเอาเวลาที่ไหนไปหนี สุดท้ายก็ต้องไล่ตีนมหาวิงนะสิ ตอนนั้นเขายายยังดีอยู่ แต่นั่นแหละ ต่อให้วิ่งเร็วแค่ไหน ก็หนีน้ำไม่พ้นหรอก ยายเลยต้องพรอดเข้าไปในบ้านใครไม่รู้แล้วปีนขึ้นไปบนหลังคา คิณั้นมีตืดตืดจ้องมองอะไรไม่เห็นเลย ยายมารู้ทีหลังว่าเป็นบ้านผู้ใหญ่ ผู้ใหญ่บ้านคนแก่ณะ แกตายตอนนั้นแหละ ยายรอดตายอยู่บนหลังคาบ้านแกแท้ๆ แต่ตัวแกกลับโดนน้ำซัดหายไปไหนต่อไหน กว่าจะหาเจอก็ปาเข้าไปครึ่งเดือน เขาว่าไอ้พวกปลาเวรทะเลนั้นมันตะแหชะเกลือึง บนหน้าแกณะ หู ตา จมูก ปาก ไม่เหลืออะไรเลย

จะว่าไป คิณั้นมันโหดร้ายจริงๆ ขนาดเป็นหน้าร้อน แต่หนาวสะท้านไปถึงกระดูก ยายนะ ได้แต่กำหมัดแน่นแล้วก็ขดตัวเป็นกิ้งเพื่อเอาตัวรอด ไซ้ ถึงจะหนาวจนแทบขาดใจ ก็ยังพอทน แต่รู้ไหม อะไรที่ทรมาณจนทนไม่ไหวจริงๆ

มันคือเสียง 'เสียง' นั้นต่างหาก

เสียงของน้ำที่ทะลักเข้ามาป็นปวนทั้งหมู่บ้าน ให้ตายเถอะ เสียงนั้นดังยิ่งกว่าเสียงฝนที่กระหน่ำลงมาเสียอีก เอื้อยายยังจำได้แม่นว่าเป็นเสียงแบบไหน เหมือนยังก้องอยู่ในหู

จนถึงทุกวันนี้! สงสัยว่ามันคงเข้าไปฝังอยู่ในแก้วหุยายตั้งแต่นั้นแหละมั้ง

ครึ้นนน ครึ้นนน...

ถ้าจะให้ยายเลียนเสียง ก็ประมาณนี้แหละ เหมือนลัศวีป่าตัวใหญ่ยักษ์กำลังคำราม ไม่ก็เสียงน้ำโสโครกที่ถูกดูดลงท่อระบายน้ำใหญ่ๆ พร้อมกันทีเดียว ยังไม่หมดแค่นั้นนะ ยายจะบอกให้ว่ามันยังไม่หมด! ไซ้! มันมีเสียงอื่นปนอยู่ด้วย โธ่เอ๊ย!

เสียงที่ว่านั่นคือเสียงโหยหวนของวัวควายที่ถูกน้ำซัดพวกสุนัขมันยังฉลาดพอจะหนีไปก่อน บางตัวมันก็ปีนขึ้นหลังคาตามเจ้าของไป แต่ที่น่าสงสารที่สุดนะคือวัว วัวนั้นแหละสมัยนั้นไม่ว่าบ้านไหนๆ ก็ต้องเลี้ยงวัวกันอย่างน้อยตัวสองตัว แต่พวกมันหนีไปไหนไม่ได้ เสียงร้องของวัวที่ถูกน้ำซัดไปนะ ฟังดูน่าเวทนาจนจนลูกเลยละ

ตอนนั้นคนตายเยอะเชียว รวมผู้ใหญ่บ้านด้วยก็เก้าคน พวกที่หนีไม่ทันถูกน้ำซัดหายไปต่อหน้าต่อตา ส่วนพวกที่ดิ้นตันอยู่ในบ้านเพราะมัวแต่ห่วงสมบัติ สุดท้ายก็จมน้ำตายคาบ้าน

ยายทนอยู่บนหลังคาบ้านผู้ใหญ่สองวันเต็ม ขนาดน้ำท่วมแล้ว ไ้อฝนเวรตะไลก็ยังไม่ยอมหยุดตก กว่าจะซาก็ปาเข้าไปอีกวัน ตกหนักจริงๆ นะ หนักขนาดไหนนะระอะ ก็ขนาดที่ว่า จะมิดหลังคาแล้วนะสิ! ถ้ายังตกต่ออีกแค่วันเดียว ป่านนี้ยายที่หนีตายอยู่บนนั้นคงไม่รอด กลายเป็นอาหารปลาไปแล้ว

สมัยนั้นมันไม่มีมือถือเหมือนตอนนี้เนี่ย พวกเราทำอะไรไม่ได้นอกจากนั่งรอความช่วยเหลือตาปริบๆ โอ้ย...จะมีกะจิตกะใจที่ไหนไปหิวข้าวกันเล่า ยายกินน้ำฝนเข้าไปเสียจนเต็มท้องแล้ว! ผ่านไปได้สักสองวัน ทางการก็ส่งเฮลิคอปเตอร์มา พวกอาการร่อแร่ถูกลำเลียงขึ้นเครื่องส่งโรงพยาบาล หลังจากนั้นก็มีอีกลำเอาของกินมาส่งให้ พอถึงตอนนั้นน้ำก็เริ่มลด ยายเลยลงมาจากหลังคา ถึงยังมีน้ำซัง แต่ก็แค่ซื้อเท่า เลยเดินลุยน้ำไปอย่างนั้นแหละ ไร่ไร่น้ำก็กัดเท้าที่ได้มาตอนนั้นนะ ยังทรมาณยายมาจนถึงทุกวันนี้เลย เวรกรรมจริงๆ

เขาว่ากันว่าไฟไหม้ยังเหลือซาก แต่น้ำท่วมนะไม่เหลืออะไรเลย คำพูดนั้นนะ ถูกต้องเลยละ ในหมู่บ้านไม่เหลืออะไรเลยสักอย่าง น้ำซัดทุกอย่างไปหมดเกลี้ยง แต่จะทำไมยังได้เมื่อยังไม่สิ้นก็ต้องดิ้นกันต่อไป พวกที่หนีขึ้นเขาไปก็พากันลงมาช่วยกันเก็บกวาด แต่มันมืดแปดด้านไปหมด ขนาดจะวิดน้ำยังไม่มื่ออะไรสักอย่าง สุดท้ายก็ได้แต่ใช้สองมือสองเท้าทำไปเท่าที่ทำได้

ที่ที่พวกเราพอจะซุกหัวนอนกันได้ก็คือศาลากลางหมู่บ้าน โชคดีที่อยู่สูงหน่อยเลยเสียหายไม่มาก คืนนั้นพวกเรานอนกองกันอยู่ที่นั่น ไม่มีแม่แต่เสื้อสักผืน ต้องนอนกันบนพื้นปูนเปล่าๆ เนื้อตัวก็อ่อนเปลี้ยเพลียแรง แต่พอล้มตัวนอนกลับข่มตาไม่ลงเสียอย่างนั้น ความคิดสารพัดดีกันให้วุ่นไปหมด

ตัวยายนะ ตอนนั้นก็ตัวคนเดียวอยู่แล้วเลยไม่มีห่วง

แต่ใจก็ยังอดหดหู่ไม่ได้ ส่วนพวกที่สูญเสียครอบครัวนะ
ร้องไห้กันระงมเลย พอตกลงกลางคืน อะไรที่อัดอั้นตันใจก็เก็บ
กันไว้ไม่ให้พรอก พรุ่งพร้อออกมาหมดแหละ

แล้วเรื่องมันก็เกิด ตอนรุ่งสว่างวันนั้นเอง

ทุกคนนอนกันอยู่มีดๆ บ้างก็สะดุ้ง บ้างก็หลับไปแล้ว
แต่อยู่ๆ ก็ได้ยินเสียงคนเคาะประตูศาลาหมู่บ้านดัง 'ก๊อก ก๊อก'

ทุกคนพากันเงี่ยหูฟัง ท่ามกลางความมืดนั้นมีคนตะโกน
ถามว่าใคร แน่ละสิ ก็ชาวบ้านที่รอดตายอยู่ที่นั่นกันทุกคน

แต่ไอ้คนที่เคาะประตูนั้นกลับไม่ยอมตอบ เอาแต่เคาะ
ประตูอยู่อย่างนั้น

ก๊อก ก๊อก

ตอนนั้นแหละที่ยายชนลุกชูไปทั้งตัว มารู้ทีหลังว่าคนอื่น
ก็รู้สึกเหมือนกัน รู้สึกเหมือนกับว่า 'ไอ้ตัว' ที่เคาะประตูอยู่ข้าง
นอกนั้น กำลังนั่งขดตัวรอให้ใครสักคนออกไปเปิดประตูให้

สุดท้ายตายุนที่ใจกล้าที่สุดในหมู่บ้านก็ลุกขึ้นบอกว่าจะ
ออกไปดูเอง แต่ยายชุกจาห้ามไว้ ยายชุกจาแนะอาวุธที่ดีที่สุด
ในหมู่บ้าน แล้วก็เป็นผู้หยั่งรู้อะไรเทือกนั้น ชาวบ้านถึงได้ไปให้
แกดูดวงอยู่เรื่อย ยายชุกจาพูดขึ้นมาว่า

'อย่าเขียวนะ! ถ้าขึ้นเปิดประตู ผีพรายจะเข้ามา'

พอยายชุกจาพูดอย่างนั้นทุกคนก็ใจหายวาบ เคยได้ยิน
เรื่องเล่าทำนองนี้แหล่ละ ที่ว่าผีสา่งจะเข้ามาไม่ได้ถ้าเจ้าของบ้านไม่
อนุญาต พอมาคิดดูแล้วก็แปลกจริงๆ ประตูศาลาไม่ได้ลง

กลอนไว้สักหน่อย ถ้าอยากจะเข้า แค่เปิดประตูก็เข้ามาได้แล้ว
แต่มันกลับเอาแต่เคาะๆ รออยู่ข้างนอก ยังไงก็ไม่ใช้คนแน่ๆ

คืนนั้นไม่มีใครหลับลงสักคน จะหลับยังไงไหวเล่า
ขนาดยายเองยังกลัวจนหัวใจแทบวาย!

โชคดีที่พอรุ่งเช้าพวกเจ้าหน้าที่จากอำเภอกับพวกทหาร
เข้ามาช่วยฟื้นฟูหมู่บ้าน ส่วนชาวบ้านก็ให้ย้ายไปอยู่ศูนย์พักพิง
ชั่วคราวที่สนามโรงเรียนในตัวเมือง กว่าจะได้กลับบ้านนี่
อีกทีก็ผ่านไปเกือบเดือน

ถึงโคลนจะถูกล้างออกไปหมด บ้านเรือนที่พังก็ซ่อมแซม
แล้ว แต่จะเหมือนเดิมได้ยังไงกัน จริงไหม บรรยาการที่ไม่
เหมือนเดิมอีกต่อไป มันทั้งแปลกตา ทั้งวังเวงจนน่าขนลุก
เหมือนวิญญานของทุกคนทั้งสัตว์ที่ตายจากยังวนเวียนอยู่ใน
หมู่บ้านด้วยความอาฆาตแค้น ยายไม่ได้คิดไปเองนะ หลังจาก
นั้นก็มีเรื่องแปลกๆ เกิดขึ้นบ่อยๆ ตอนกลางคืนจะมีใครบาง
คนเดินเคาะประตูไปทั่ว โดยเฉพาะในวันที่ฝนตก

ก๊อก ก๊อก

ไม่มีใครรู้หรือกว่า 'ไอ้ตัว' ที่มาเคาะประตูคืออะไร อาจ
จะเป็นผีพราย หรืออาจจะไม่ใช่ก็ได้ แต่สิ่งหนึ่งที่พวกเราารู้คือ
ชาวบ้านที่นี่ไม่มีวันเปิดประตูให้มันเด็ดขาด เพราะมันจะจำใส่
กะโหลกไว้เลย

ถ้ามีใครมาเคาะประตูกลางดึก ทำเป็นไม่ได้ยินซะ! ที่
หมู่บ้านนี้ไม่มีใครเขาทำกันแบบนี้หรอก”

TAKE 1 ถ่ายทำ

มินซีชยอนกลับมาจากการสัมภาษณ์ชาวบ้านก็พบ

ว่าการเตรียมถ่ายทำจนจะเสร็จजूอยู่แล้ว หญิงสาวเร่งฝีเท้า พลางใช้หลังมือปาดเหงื่อที่ผุดพรายบนหน้าผาก เธอไม่อยาก ถูกมองว่าอู้งาน โดยเฉพาะเมื่อหาชาวบ้านมาให้สัมภาษณ์ได้ ยากเย็นเหลือเกิน หากไม่ได้คุณยายพักกิลจาช่วยไว้ เธอคง เสียเวลามากกว่านี้

จอนซูรา นักเขียนบทหลักของรายการกำลังยืนทอดตามองแม่น้ำ มือป้องแดดอยู่เหนือคิ้วที่ขมวดมุ่น ทำที่นั่นผิวดิวสัย หญิงสาวที่ปกติจะวิ่งวิ่ง่งงานและตรวจสอบทุกอย่างไปทั่ว กองถ่ายอยู่เสมอ สีหน้าไม่สู้ดีของหญิงสาวเป็นเหมือนกำแพง ที่ทำให้ไม่มีใครกล้าเข้าไปทักทาย

แน่นอนว่าทำที่นั่นไม่ใช่แค่เพราะแสงแดดที่แผดเผาจริงอยู่ที่อากาศร้อนระอุจนกระหม่อมแทบไหม้ แต่คนอย่างจอนซูราผู้มีฉายาว่า ‘จอมกั๊ตไม่ปล่อย’ นะหรือจะยอมนั่งเฉยเพียงเพราะสภาพอากาศ

มินชีฮยอนประเมินสถานการณ์อยู่ชั่วครู่ก่อนตัดสินใจ
ย่างเท้าเข้าไปหาอย่างเงิบเงียบ

“รุ่นพี่คะ ได้เทพสัมภาระณ์มาแล้วค่ะ”

“อ้อ! งั้นเหรอ”

จอนซูราตอบรับเข้าไปหนึ่งอึดใจซึ่งผิดปกติอย่างเห็นได้
ชัด ความเยือกเย็น เฉียบขาด และเฉียบคมของรุ่นพี่คนนี้มัก
ทำให้มินชีฮยอนอึดอัดอยู่เสมอ แต่คงเพราะนิสัยแบบนี้กระมัง
อีกฝ่ายถึงได้ยื่นหนึ่งในตำแหน่งนักเขียนบทหลักของรายการ
สารคดีสืบสวนที่โด่งดังที่สุด

“คุณยายพัคกิลจาคะ เป็นคนพื้นเพที่นี่ คุณยายเล่าเรื่อง
น้ำท่วมเมื่อสามสิบปีก่อนให้ฟัง แล้วก็มีการเสียชีวิตด้วยค่ะ”

“แล้วเธอ...ไม่ได้เจออะไรผิดปกติใช่ไหม” จอนซูรา
แทรกขึ้นมาทันควัน

“คะ? หมายถึงเรื่องอะไรนะคะ”

มินชีฮยอนถามกลับอย่างไม่แน่ใจว่าคุณเป็นรุ่นพี่
ต้องการคำตอบแบบไหน จอนซูรายังคงจับจ้องสายน้ำเบื้องหน้า
ไม่วางตา รวากับคำตอบทั้งหมดซ่อนอยู่ในนั้น หญิงสาวจึงได้
แต่มองตามสายตานั่นไป

สายน้ำที่ไหลคดเคี้ยวระหว่างหน้าผาสูงชันหนึ่งดงาม
จับตา แต่ไอเย็นยะเยือกที่แผ่ออกมานั้นน่าขนลุก

ความหวาดหวั่นที่เกิดขึ้นไม่ได้มาจากตำนานที่เล่าขาน
เพียงเท่านั้น ทว่ามาจากตัวสายน้ำเอง ความมืดมิดดำสนิท

สมชื่อ ‘ฮยอนซอน’¹ เปลี่ยนเป็นความหวาดกลัวคือคลานเข้าเกาะ
กุ่มจิตใจของมินชีฮยอน

“ต่างหูฉันหลุดหายไปข้างหนึ่ง หาเท่าไรก็ไม่เจอ”

คำพูดนั้นทำให้มินชีฮยอนหันไปมองใบหูของจอนซูรา
ทันที เป็นจริงดังว่า หูข้างซ้ายของอีกฝ่ายว่างเปล่า ต่างหูไข่มุก
ที่สลักสัญลักษณ์ ‘卍’ ซึ่งจอนซูราสวมติดตัวเสมอเสมือนเป็น
เครื่องรางนำโชคหายไปเสียแล้ว

“ทำตกไว้แถวไหนคะ ให้นฉันช่วยหาไหม”

มินชีฮยอนอาสา แต่จอนซูราส่ายหน้า

“คงหาไม่เจอหรอก พระอาจารย์ที่ให้มาเคยบอกไว้
ทันทีที่มันหาย จะไม่มีวันหาเจออีก ความศักดิ์สิทธิ์เองก็จะ
มลายไปด้วย ท่านถึงกำชับให้ระวังให้ดี”

“ค่ะ...”

มินชีฮยอนรู้ดีว่าจอนซูราเชื่อเรื่องทำนองนี้มาก อาจถึง
ขั้นเรียกได้ว่างมงาย การที่อีกฝ่ายเป็นถึงนักเขียนบทหลักของ
รายการ *ความลับกับคำลวง* แต่กลับอ่อนไหวต่อเรื่องลึกลับเหนือ
ธรรมชาตินั้นชวนให้รู้สึกย้อนแย้งเสียจนน่าขัน

‘ความลับกับคำลวง’ คือรายการสารคดีซูโงะของสถานี

¹ ประกอบขึ้นจากตัวอักษรฮันจา 2 ตัว คือ 玄 (ฮยอน) หมายถึง ลึกลับ ดำ
มืด ลึกลับ และ 孫 (ซอน) หมายถึง แม่น้ำ สายน้ำ เมื่อรวมกัน ‘ฮยอนซอน’
(玄孫) จึงมีความหมายตรงตัวว่า แม่น้ำสีดำ หรือ แม่น้ำลึกลับ

โทรทัศน์ซึ่งยื่นหยัดออกอากาศมานานนับทศวรรษแล้ว เสน่ห์
ของรายการอยู่ที่ความมุ่งมั่นอันดีดิ่งในการซุกซุ่มเบื้องหลัง
คดีปริศนาจนกว่าความจริงจะถูกลากออกมาตีแผ่

แน่นอนว่าตัวคดีที่นำมาทำก็ดึงดูดความสนใจของผู้ชม
ได้อย่างมหาศาล กอปรกับความสามารถในการจับกระแส
สังคมได้อย่างแม่นยำของทีมงาน พวกเขาจึงหยิบประเด็นที่
ผู้คนกำลังสงสัยใคร่รู้มานำเสนอได้ถูกที่ถูกเวลาเสมอ รายการ
นำเสนอประเด็นหลากหลาย ตั้งแต่กระตุ้นต่อมความอยากรู้
ด้วยความลับของบ้านผีสิงที่ซ่อนอยู่ ไปจนถึงโยนประเด็น
ทางสังคมหนักๆ อย่างทฤษฎีสมคบคิดเรื่องวัคซีนใช้หัวดีใหญ่
ใส่ผู้ชม

ผลลัพธ์คือเรตติ้งที่สูงทัดเทียมรายการวาไรตี้ในทุก
สัปดาห์ ด้วยเหตุนี้ความลับกับคำลวงจึงกลายเป็นรายการใน
ฝันของเหล่านักเขียนบท และนั่นย่อมส่งผลให้อิทธิพลของจอน
ซูราในฐานะนักเขียนหลักสูงลิ่ว คำกล่าวที่ว่าต้องเอาใจเธอให้
มากกว่าโปรดิวเซอร์หลักของรายการจึงไม่ใช่แค่เรื่องล้อเล่น

ขณะที่มินชีฮยอนกำลังคิดหาคำพูดที่เหมาะสม จอนซูรา
ก็เอ่ยขึ้นอีกครั้ง

“เธอจำได้ใช่ไหมว่าฉันค้านเรื่องนี้มาตลอด ไม่รู้จะพูด
ยังไง แต่ฉันรู้สึกใจคอไม่ดีตั้งแต่ตอนรู้เรื่องเบาะแสแล้ว เรื่อง
ผีพรายนั้นก็ชวนให้สงสัยอยู่หรอก แต่ที่น่าเอะใจยิ่งกว่านั้น
รู้ไหมว่าคืออะไร”

“อะไรหรือคะ”

มินชีฮยอนถามกลับทันที เธอรู้ว่าจอนซูราชอบคนที่ตอบสนองฉบับไว

“ก็ที่ทีมงานหลายคนเจอเรื่องไม่ดีเหมือนฉันนี่แหละ มีคนหนึ่งโดนฝังต้อย อีกคนก็ดันซื้อแท็กเพลง แล้วยังมีคนที่โดนกั๊กไม่โชว์หน้าอีก แต่ที่หนักสุดเลยก็คือหัวหน้ายังนะสิ อยู่ดีๆ เขาก็ใช้ขึ้นสูง จนตอนนี้กำลังคิดอยู่ว่าจะต้องไปห้องฉุกเฉินหรือเปล่า”

หัวหน้ายังคือหัวหน้าที่มดูแลความปลอดภัย ดังนั้นการที่คนอย่างเขาต้องไปห้องฉุกเฉินจึงไม่ใช่เรื่องธรรมดา ชายคนนี้มีฝีมือด้านศิลปะการต่อสู้ระดับสายดำ ร่างกายกำยำเต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อที่พร้อมจะปรึออกมา แต่นั่นยังไม่เท่าความแข็งแกร่งทนทานอันน่าเหลือเชื่อของเขา

มีข่าวลือหนาหูว่าขนาดตอนเป็นนิวไนด์ เขายังทนเจ็บมาที่กองถ่ายและทำงานของตัวเองจนเสร็จจลื่น ด้วยลักษณะของรายการความลับกับคำลวงที่มักทำให้ทีมงานต้องเผชิญหน้ากับอันตรายอยู่บ่อยครั้ง ที่มดูแลความปลอดภัยที่นำโดยหัวหน้ายังจึงเป็นเหมือนเครื่องรับประกันความปลอดภัยเพียงหนึ่งเดียวของทุกคน

“หมายความว่าเรื่องทั้งหมดนั้นเกิดขึ้นภายในสองชั่วโมงที่ผ่านมานั้นหรือคะ”

นั่นคือเวลาที่เธอลงไปเก็บเทปสัมภาษณ์ในหมู่บ้าน

จอนซูราพยักหน้าตอบ

“ถึงบอกไว้ว่าฉันสังหรณ์ใจไม่ดี บรรยากาศในกองถ่าย
ย่าแย่ อีกทั้งฉันก็ไม่เห็นด้วยตั้งแต่แรกแล้วที่อยู่ๆ โพรดิเว
เซอร์มาปกป้องเชื่อเรื่องผีพรายแล้วตั้งต้นจะทำให้ได้ ไม่รู้ผีทำ
ซาตานตนไหนดลใจเขา ถึงได้ผลิผลลามเชื่อข้อมูลแค่นั้น แล้ว
ตัดสินใจจะถ่ายทำเอาดีอะไร”

จ๊

จอนซูราเดาะลิ้นอย่างขัดใจ เป็นสัญญาณบ่งบอกว่า
ความอดทนของเธอสิ้นสุดลงแล้ว

และแล้วช่วงเวลานั้นก็มาถึง

“เอาละ เริ่มถ่ายทำได้”

เสียงของคิมแจฮยอง ผู้ช่วยโพรดิเวเซอร์ดังก้องผ่าน
โทรโข่ง แม้จะเป็นจังหวัดคยองกีที่ไม่ไกลจากโซล แต่กว่าจะ
มาถึงที่นี่ได้ก็ไม่ใช่ว่าเรื่องง่าย พวกเขาชนที่มงานมาเต็มอัตรา
โหนดจะผู้เชี่ยวชาญการถ่ายทำได้นี้ โหนดจะร่างทรงที่อุทิศสำหรับ
เซียมมา ทั้งยังมีศาสตราจารย์ชื่อดังด้านภูมิศาสตร์ที่กำลังจะ
มาถึงอีก เมื่อหุ่เมทกันมาถึงขนาดนี้แล้ว การล้มเลิกการถ่าย
ทำย่อมเป็นไปได้ ไม่นซีฮยอนเดว่าจอนซูรารู้เรื่องนี้ดีกว่า
ใคร และนั่นคงเป็นสาเหตุที่ทำให้อีกฝ่ายหงุดหงิดยิ่งกว่าเดิม

“เอาเป็นว่าเธอก็ระวังตัวให้ดีแล้วกัน”

จอนซูราทิ้งท้ายไว้เพียงเท่านั้นก่อนจะหันหลังเดินจากไป
มินซีฮยอนมองแม่น้ำเมืองหน้อยู่ชั่วครู่ จากนั้นจึงรีบเดินตาม

รุ่นพี่ไป สายน้ำสีดำสนิทดูจนน้ำหมึกไหลเอื่อยอย่างเสียบังน
ราวกับบอสรร้ายที่ซุ่มรอขย้ำเหยื่อ

ทีมงานทุกคนล้วนเป็นมืออาชีพที่แค่มองตากันก็รู้ใจ
ตั้งแต่ผู้กำกับภาพผู้มีประสบการณ์กว่ายี่สิบปี ไปจนถึงทีม
เสียงและทีมสนับสนุนด้านเทคนิค เพียงแต่ทั้งหมดนี้ต้องการ
วาทยกรผู้ควบคุมวง

“เอาละ ระหว่างที่แพนกล้องเก็บภาพแม่น้ำสำหรับ
อินโทร บอกให้ช่างทรงเตรียมตัวให้พร้อม ให้เขาเดินมาตาม
สันเขื่อนนั้น เข้าใจตรงกันนะ”

และบทบาทนั้นก็เป็นที่ของพัคแจมิน โพรดิิวเซอร์หลักผู้
กุมบังเหียนรายการ *ความลับกับคำลวง* มาตลอดห้าปี ความ
สำเร็จที่ทำให้เรตติ้งของรายการสูงขึ้นอย่างต่อเนื่องคือเครื่อง
พิสูจน์ความสามารถของเขาได้เป็นอย่างดี

แต่ถึงจะเป็นวาทยกรที่เก่งกาจเพียงใด ก็คงไร้ความหมาย
หากปราศจากบทเพลง และ ‘บทเพลง’ นั้นก็เป็นหน้าที่ของ
จอนซูรากับทีมนักเขียนบทนั่นเอง

โพรดิิวเซอร์พัคแจมินมองสคริปต์ในมือพลางสั่งงาน
ต่อ เมื่อสิ้นเสียงคำสั่ง มินซียยอนซึ่งยืนอยู่หลังกล้องก็วิ่งไปยัง
รถตู้ที่จอดรออยู่ทันที ถึงคราวที่เธอต้องทำหน้าที่ของนักเขียน
น้องใหม่อย่างการเตรียมความพร้อมและพาแขกรับเชิญมา
เข้าฉากแล้ว

“ท่านเอกีชินนยอ² ค่ะ ได้เวลาแล้วค่ะ”

ร่างทรงในชุดฮันบกสีสดใสที่นั่งรออยู่ในรถตู้สตาร์-
เร็กซ์³ สวมกลับอย่างฉุนเฉียว

“ร้อนจะตายซัก ยังจะให้รอนานขนาดนี้อีก พลังฉันจะ
เสื่อมหมด”

“ขอประทานโทษค่ะ ขอประทานโทษจริงๆ เราจะเริ่ม
ถ่ายกันเดี๋ยวนี้แล้วค่ะ”

มินชีฮยอนก้มหัวขอโทษซ้ำแล้วซ้ำเล่า

“ท่านชินนยอ ใจเย็นก่อนนะครั้น ท่านยังต้องระวังเรื่อง
ความดันอยู่ด้วย เรายังไปรีบกลับกันดีกว่าครับ”

ชายหนุ่มที่คอยปรนนิบัติพัสดุอยู่ข้างๆ เอ่ยขึ้นอย่าง
นุ่มนวล มินชีฮยอนคาดว่าเขาน่าจะอายุไล่เลี่ยกับตน ชายคน
นั้นชื่อยุนดงอูค เขาแนะนำตัวเองว่าเป็นลูกศิษย์และผู้จัดการ
ของท่านเอกีชินนยอ

² สมัญญาเฉพาะสำหรับร่างทรงหญิงในความเชื่อพื้นบ้านเกาหลี เกิดจากการ
ประสมคำว่า ‘เอกี’ (애기) ซึ่งหมายถึง เด็ก และ ‘ชินนยอ’ (신녀) ซึ่งหมายถึง ร่าง
ทรงหญิง โดยรวม ‘เอกีชินนยอ’ (애기신녀) จึงหมายถึง ร่างทรงหญิงผู้
ประทับ ‘องค์เทพเด็ก’ หรือที่เรียกว่า ‘ทงจา’ (동자)

³ รถตู้ยี่ห้อฮุนได (Hyundai) รุ่นหนึ่งซึ่งเป็นที่นิยมอย่างแพร่หลายในประเทศ
เกาหลีใต้ โดยเฉพาะในกลุ่มบริษัทบันเทิง กองถ่ายภาพยนตร์/รายการ
โทรทัศน์ และกลุ่มศิลปินไอดอลสำหรับใช้ในการเดินทาง

“เฮ้อ นี่แหละเหตุผลที่ฉันไม่ค่อยอยากจะทำก็วี”

ขณะช่วยประคองท่านเอกีชินนยอที่กำลังบ่นอุบลงจากรถ ยุนดงอุคกล่าวขึ้นอย่างมีไหวพริบ

“โอ้ ถ้าท่านชินนยอของพวกเราไม่ยอมออกก็วี แล้วจะมีร่างทรงที่ไหนในเกาหลีไต้ยอมออกรายการล่ะครับ จริงไหมครับ”

จริงไหมครับ

เมื่อรู้ว่าคำถามนั้นถูกส่งมาถึงตัวเอง มินชีฮยอนก็รีบพยักหน้าแล้วพูดเสริมทัพทันที

“จริงด้วยค่ะ! จากข้อมูลทั้งหมดที่พวกเราค้นคว้ามา ไม่มีใครคัดค้านสิทธิ์เท่าท่านเอกีชินนยออีกแล้วค่ะ”

“เอาเถอะ พวกสถานีโทรทัศน์ก็เก่งแต่ปากหวานไปเรื่อยนั่นแหละ”

แม้จะพูดเช่นนั้น แต่ริมฝีปากของท่านเอกีชินนยอก็เผยรอยยิ้มออกมา เธอเป็นร่างทรงที่มีชื่อเสียงพอตัวในวงการ แม้อายุอานามจะเข้าสู่ช่วงหกสิบกลางๆ แล้ว แต่การแต่งหน้าอันจัดจ้านบวกกับรูปร่างออร่าอันอ่อนแอก็ช่วยให้เธอดูอ่อนวัยราวกับคนวัยสี่สิบ ท่านเอกีชินนยอไม่ได้แต่งงานและอุทิศทั้งชีวิตให้แก่เส้นทางร่างทรง ด้วยกิตติศัพท์เรื่องความแม่นยำอันเลื่องลือจากการประทับทรงองค์เทพเด็ก⁴ ทำให้เหล่าคนในวงการโทรทัศน์และวงการบันเทิงต้องการตัวเธออยู่เสมอ

ข้อมูลที่มินชีฮยอนรู้มีเพียงเท่านั้น เพราะคนที่ทาบตาม

ท่านเอกิซึนทยอมมาคือโจฮีจอง นักเขียนรุ่นพี่ในที่ที่เธอสนิทสนม พอคิดดูแล้ววันนี้เธอยังไม่เห็นหน้าโจฮีจองเลย อีกฝ่ายเป็นคนเดียวที่มินชิฮยอนพูดคุยด้วยความสบายใจอย่างแท้จริง

“ท่านเอกิซึนทยอมคะ รีบกวาดเดินช้าๆ มาจากตรงลั่นเขื่อนนั่นนะคะ เราจะเริ่มถ่ายทำจากนั้นกันก่อนคะ”

พอเห็นทิศทางที่มินชิฮยอนชี้ให้ดู ท่านเอกิซึนทยอก็อ่อนหายใจเฮือกใหญ่

“อากาศร้อนปานนี้ ยังจะต้องให้เดินไปถึงโน่นแล้วก็เดินกลับมาอีกเรอะ”

“คะ ขอโทษด้วยนะคะ”

มินชิฮยอนจำต้องเอ่ยคำขอโทษอีกครั้ง คำพูดของรุ่นพี่คนสนิทแวบเข้ามาในความคิด

‘สมัยที่เป็นนักเขียนน้องใหม่นะ วันๆ ต้องพูดคำว่าขอโทษเป็นร้อยๆ ครั้งเลยละ’

ซึ่งก็เป็นความจริง ตอนนั้นมันกลายเป็นคำพูดติดปากเธอไปแล้ว ถึงขนาดที่ว่าในสถานการณ์ที่ไม่จำเป็นเธอก็ยังเปลอ

⁴ เทพหรือวิญญาณที่ประทับร่างของเอกิซึนทยอ ในความเชื่อเกาหลีเรียกว่า ‘ทงจา’ (동자) ตามความเชื่อ ทงจาคือดวงวิญญาณของเด็กที่เสียชีวิต ทำหน้าที่เป็นวิญญาณนำทางหลักของร่างทรง และมอบคำพยากรณ์ผ่านความบริสุทธิ์ไร้เดียงสา เมื่อเข้าประทับจะทำให้ร่างทรงมีพฤติกรรมและน้ำเสียงเหมือนเด็กเล็ก

กัมหัวโดยอัตโนมัติ

“คุณนักเขียนไม่เห็นต้องขอโทษเลยนี่ครับ... เอาละครับ
ท่านชินนอย ไปกันเถอะ”

ยุนดงอุคที่ลงจากรถตามมาเอ่ยพร้อมรอยยิ้มเป็นมิตร

“แหม ดูทำเข้า พอเป็นสาวสวยหน่อยก็ออกรับแทน
เชียวนะ!”

ท่านเอกชีนนอยว่าปลางตบไหล่ยุนดงอุคเบาๆ ดูเหมือน
จะไม่ได้โกรธเคืองอะไร ยุนดงอุคเพียงหัวเราะเหะๆ แล้วพา
ร่างทรงเดินออกไป

“เฮ้อ”

มินชีฮยอนถอนหายใจอย่างโล่งอก การรับมือกับผู้คน
นั้นยากเย็นเสมอ ตอนแรกเธอเคยคิดว่าอาชีพนักเขียนบท
โทรทัศน์ขอแค่เขียนเก่งก็พอ แต่ความเป็นจริงไม่ใช่เลย กว่า
จะเขียนบทที่เรียกว่าดีได้สักเรื่องต้องคลุกคลีอยู่ในวงการไม่
ต่ำกว่าสามปี ช่วงเวลานั้นหน้าที่ของนักเขียนน้องใหม่จึง
ครอบคลุมทุกอย่าง ตั้งแต่หาข้อมูลไปจนถึงติดต่อหาบท
ผู้ร่วมรายการ และที่สำคัญคือการกล่าวคำขอโทษ

“ร่างทรงพร้อมสแตนดี้บายใหม่”

เสียงของคิมแจฮยองดังขึ้น

“พร้อมค่ะ!” มินชีฮยอนขานรับทันควัน

“โอเค ให้กล้องสามตามไปได้เลย”

ผู้ช่วยโปรดิวเซอร์วางไมค์โข่งลงแล้วบอกผ่านวิทยุสื่อสาร

การถ่ายทำครั้งนี้สเกลใหญ่กว่าปกติจนต้องใช้วิทยุ ไม่เหมือน
ครั้งอื่นๆ ที่มีเพียงโพรวิดเซอร์ ดากล้องและนักเขียนไม่กี่คน
ทำงานกันเป็นกลุ่มเล็กๆ อีกทั้งครั้งนี้ยังถ่ายทำกันยาวนานถึง
สองวันหนึ่งคืน เพราะโพรวิดเซอร์พัฒนาระบบตั้งใจออกอากาศ
เทปนี้เป็นตอนพิเศษรับหน้าร้อน

‘ตัวตนที่แท้จริงของผีพรายที่ปรากฏภายในแม่น้ำลี้ดำ’
แค่ชื่อเรื่องก็กินขาดแล้วใช่ไหมล่ะ’

ขณะที่กล้องกำลังจับภาพการเคลื่อนไหวของท่าน
เอกิชิโนฮอ มินชิฮยอนก็ถือโอกาสตรวจสอบสคริปต์ที่ถืออยู่
หวนคิดไปถึงอาการตื่นเต้นออกนอกหน้าของโพรวิดเซอร์
พัฒนาระบบตั้งแต่ช่วงวางแผนงาน ซึ่งสวนทางกับท่าที่ไม่สบ
อารมณ์ของจอห์นรูอาโดยสิ้นเชิง การถ่ายทำครั้งนี้ใช้งบประมาณ
สูงลิ่วและเตรียมงานกันมานานหลายเดือน จึงเป็นธรรมดาที่
ทุกคนจะคาดหวังไว้สูงว่าต้องได้ภาพที่ยอดเยี่ยมที่สุด มินชิ-
ฮยอนเองก็เช่นกัน แม้ว่าลี้ๆ แล้วเธอจะไม่เชื่อว่าผีพรายจะมี
อยู่จริงเลยก็ตาม

หญิงสาวไล่สายตาตามตัวอักษรในสคริปต์ จากต่อไป
ต้องลงไปถ่ายทำที่ริมแม่น้ำ จากนั้นศาสตราจารย์จากมหา-
วิทยาลัยจะปรากฏตัวขึ้นเพื่ออธิบายลักษณะทางภูมิศาสตร์ ใน
จังหวัดนั้นเองเสียงจากวิทยุสื่อสารก็ดังขึ้น แจ้งว่าศาสตรา-
จารย์เดินทางมาถึงแล้ว

เยี่ยม

ต่างจากที่จอษฐารากังวลลิบลับ จนถึงตอนนี้ทุกอย่างยังคงราบรื่นดี มินชีฮยอนลอบถนอหนายใจอย่างโล่งอก ในฐานะนักเขียนน้องใหม่ เธอรู้ดีว่าบรรยากาศของกองถ่ายจะดีหรือร้ายล้วนขึ้นอยู่กับการทำงานไม่กี่คัตแรก ในจุดนี้เองที่เธอรู้สึกขอบคุณขุนดงอุคจากใจจริง หากเขาไม่ช่วยพูดกล่อมท่านเอกีชินนยอที่ดูพร้อมจะสร้างปัญหาได้ทุกเมื่อ ปานนี้สถานการณ์คงวุ่นวายกว่านี้มาก

“เดี๋ยวนะ นั่นใครนะ”

เสียงของโพร ดิวเซอร์พักแฉมินที่ดังแทรกขึ้นมาในวิทยุสื่อสารทำให้มินชีฮยอนต้องเงยหน้ากวาดตามองหา แล้วเธอก็เห็นใครบางคนกำลังวิ่งมาจากด้านหลังของท่านเอกีชินนยอที่เดินอยู่บนบันไดเลื่อน ตอนแรกเธอคิดว่าเป็นหนึ่งในทีมงาน แต่ไม่ใช่ นั่นเป็นผู้หญิงในสภาพผมเผ้ากระเซอะกระเซิง

เส้นผมที่พันกันยุ่งเหยิงและปลิวตามแรงลมนั้นดูแปลกประหลาด ทว่าท่าวิ่งของผู้หญิงคนนั้นกลับประหลาดยิ่งกว่า เจ้าตัวเหยียดยื่นแขนทั้งสองข้างไปเบื้องหน้า สายไปมาขณะวิ่งโหย่งๆ ด้วยท่าทางผิดรูปผิดร่างราวกับสัตว์ป่าที่กำลังจะกระโจนตะครุบเหยื่อ

“เฮ้ย! จับผู้หญิงคนนั้นไว้!”

เสียงตะโกนดังขึ้น มินชีฮยอนพุ่งไปหาท่านเอกีชินนยอทันที ตากล้องที่กำลังเก็บภาพอยู่เพิ่งจะเห็นความผิดปกติโบกไม่โบกมือเป็นพัลวัน

“หลีกไป!”

ดากล้องตะโกนลั่น แต่หญิงสาวคนนั้นกลับวิ่งเร็วขึ้น ด้วยท่าที่คุกคามน่ากลัว ท่านเอกิซึนทยอเหลียวหลังไปมอง แล้วกรี๊ดร้องออกมาสุดเสียง

“กรี๊ดดด!”

“ท่านซึนทยอ!”

จังหวะเดียวกับที่มินชิฮยอนตะโกนเรียกขณะวิ่งขึ้นไป บนสันเขื่อน ร่างของใครบางคนก็พุ่งผ่านเธอไปราวกับสายลม เป็นยุนดงอูคนนั่นเอง

ในเสี้ยววินาทีที่หญิงผมกระเซิงกำลังจะเข้าถึงตัวท่านเอกิซึนทยอ ยุนดงอูก็ปราดเข้าไปขวางพร้อมกับรวบแขนทั้งสองข้างของเธอเอาไว้

“คิกๆๆ”

เสียงประหลาดดังออกมาจากลำคอของหญิงสาว ไม่ใช่เสียงหัวเราะ ไม่ใช่เสียงกรี๊ดร้อง จะเรียกว่าเสียงครางก็ยังไม่ใช่ มันเป็นเสียงที่แหบโหยและฟังผิดมนุษย์จนน่าขนลุก มินชิฮยอนตัวแข็งที่อยู่กับที่ หญิงสาวคนนั้นดันรนบิดร่างไปมาทั้งที่แขนยังถูกยุนดงอูรวบจับเอาไว้

“ฮือ หนูกลัว”

ท่านเอกิซึนทยอทรุดตัวลงกับพื้นแล้วปล่อยโฮ ทว่าน้ำเสียงที่พูดออกมานั้นกลับเป็นเสียงของเด็กหญิงตัวน้อย